Autiotalon tunnistaa heti. Niitä sanotaan elottomiksi, koska niissä ei asu enää ketään, ei siis ole ihmisiä joiden yleinen vaade on ”siedettävä” ympäristö. Siksi talot jäävätkin luonnon käsiin, kun asunnon ja tontin omistajat eivät ole tökkimässä luonnon kohti kasvavia näppejä pois, leikkaamalla ruohoa, kitkemällä rikkakasveja pois, kaatelemalla huonossa paikassa kasvavia puita ja repimällä kantoja pois, tappamalla ja pelottelemalla tuholaisia ja muita olentoja. Kun kaikki tämä toiminta loppuu, jäävät asumukset rapistumaan, ympäristö ujuttautuu märehtimään ja peittämään taas kaiken. Ensimmäinen merkki on mustunut, vinossa kenottava postilaatikko tien syrjässä. Polku pihaan ja piha itse on menettänyt avonaisen tilansa ruoholle ja heinälle. Talo muistuttaa pikaisesti katsoen postilaatikkoaan, sammalta, lahoa ja hometta vaan on enemmän. Sisällä mielessäni käy ensimmäistä kertaa epäilevä ajatus: aivan kuin olisin astunut kammioon, jossa hämärä istuu elinkautista kuristushuonevankeuttaan, jossain selin, aavistaen vaivihkaa jostain tulijan, joka on koko ajan tuntevinaan, että tummat silmät tuijottavat tiiviisti jostain. Oli pakko sytyttää tuli uuniin luomaan valoa ja lämpöä, vaikka omantunnon mukaan onkin itsekästä käyttää täällä mitään, kun miettii, kuka täällä on viimeksi mihinkin koskenut ja mitä käyttänyt.